

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromiejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Mielieji,

Rugpjūčio 13–15 dienomis svarbiausioje mūsų vyskupijos, švenčiančios savo 90-ąjį gyvavimo jubiliejų, Marijos šventovėje Krekenavos bazilikoje švenčiame Didžiuosius Žolinės atlaidus. Švenčiame mums brangios ir mūsų tikėjimui svarbios Marijos, Dievo Motinos, į dangų paėmimo iškilmę. Džiaugdamiesi ta garbe, kuria Dievas apdovanojo Mergelę Mariją, jau čia žemėje gauname progą patirti, kokia garbe Dievas nori apdovanoti ir kiekvieną iš mūsų. Marijos paėmimas į dangų – mūsų būsimo amžinojo gyvenimo viltis ir patvirtinimas. Marija nori ta garbe ir tuo džiaugsmu dalintis su kiekvienu, kas tik patiki ir seka Jos Sūnumi Jėzumi.

Dar svarbiau, kad šiuose popiežiaus Pranciškaus paskelbtuose Jubiliejiniuose Gailestingumo metuose Krekenavos bazilika yra ir Gailestingumo šventovė. Kas kitas, jeigu ne Mergelė Marija, yra pirmoji patikėjusi ir priėmusi dieviškojo gailestingumo žinią? Ji niekada nebuvo, nėra ir nebus mus Dievui kaltinančių gretose. Ji yra Gailestingumo Motina, nuolatinė mūsų užtarėja pas Dievą ir padrąsintoja, kviečianti patikėti ir pasitikėti Dievo gailestingumu.

Žolinės atlaidų šventimas kartu su Mergele Marija ir Ja pasitikinčių bendruomene dovanoja mums širdies ir sielos atgaivą, išlaisvina mus iš baimių, neramybės, nesaugumo ir kaltės. Tam reikia tik išdrįsti kartu su Marija priartėti prie Jos Sūnaus Jėzaus Kristaus ir pasisakyti, kad norime patirti Tavo, Dieve, gailestingumą ir atleidimą.

Akivaizdžiausias gailestingumo troškimo ženklas šiuose Gailestingumo metuose yra įžengimas pro Gailestingumo duris. Gailestingumo durys Krekenavos bazilikoje, kaip ir Panevėžio Kristaus Karaliaus katedroje, yra plačiai atvertos ne tik Žolinės atlaiduose, bet ir visus šiuos metus. Įeikime pro šias duris ir atraskime tą ramybę, padrąšinimą, poilsį ir atgaivą, kurią suteikia buvimas Dievo namuose, asmeninė ir bendruomeninė malda, nuoširdi išpažintis, atliktas artimo meilės ir gailestingumo darbas. Tikroji atlaidų patirtis – tai patyrimas, kad Dievas niekada nenustoja mūsų laukęs susitikimui ir gyvenimą keičiančiam atnaujintam santykiui.

Kviečiu visus patirti ir sustiprinti tą tikėjimo santykį, kuris laiduoja ištvėrmę ir prasmę kasdienybėje ir šio žemiško gyvenimo kelionėje. Marija šioje kelionėje visada pasiruošusi padrąsinti, palydėti, globoti, užtarti ir nenustoja kviesiti tikėti ir pasitikėti Jos Sūnaus meile ir gailestingumu.

Susitikime ir išgyvenkime tikėjimo ir meilės bendrystę Krekenavoje. Lauksiu Jūsų visų.

Jūsų vyskupas Linas Vodopjanovas

ŽOLINĖ

Rugpjūčio 15 d. švenčiame Žolinę, arba Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų iškilmę. Šventės ištakos – Jeruzalė, IV a. pab. (Rytų Bažnyčioje šventės pavadinimas *Dormitio* – „Užmigimas“). Tai pati seniausia ir garbingiausia Švč. Marijos šventė. Žolinių atlaidai ir šiandien Lietuvoje sutraukia daug žmonių. Europos tautų papročiai ir tikėjimai rodo, kad ši bažnytinė šventė prisitaikė nemažai senesnių tradicijų, susijusių su svarbiausių lauko darbų pabaiga, su vasaros ir rudens sandūra.

Pagal katalikišką tradiciją tikima, kad Marija su kūnu ir siela buvo paimta į dangų. Šv. Jonas Damaskietis (m. 780) savo raštuose mini paplitusį pasakojimą, kad apaštalai susirinko į Jeruzalę atsiveikinti su Išganytojo

motina prieš Jos mirtį. Po laidotuvių jie budėjo prie Jos kapo. Petras, apšviestas Dievo, pareiškė, kad Marija prisikėlė, ir pasiūlė atidaryti Jos karstą. Marijos kūno ten jau nebuvo, o karstas buvo pilnas nuostabiausių gėlių ir žolynų. „Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas“ (Apr 12, 1), – taip Jėzaus mokinys apaštalas Jonas aprašė regėjimuose matytą Saulėtąją Moterį – Bažnyčios, kovojančios prieš biblinį slibiną, simbolį.

Pati Švč. Mergelės Marijos Dangun ėmimo dogma Katalikų Bažnyčioje labai nesena – ją 1950 m. paskelbė popiežius Pijus XII. Ši dogma teigia, kad nuo mirties akimirkos

Marija yra visiška Jėzaus Kristaus prisikėlimo dalininkė. Kaip ir Jos sūnus Jėzus, Marija visu savo žmogiškumu – tai yra su kūnu ir siela – yra dangaus šlovėje.

Ši dogma išreiškia visų mūsų pašaukimą ir viltį – prisikėlimą, Marijai jau tapusį tikrove. Nors dogma suformuluota tik praėjusio amžiaus viduryje, tikėjimas Marijos dangun ėmimu siekia ankstyvuosius krikščionybės laikus. Pati Dangun ėmimo šventė daug senesnė už dogmą, Lietuvoje ji plačiai švęsta jau XVII a.

Bažnyčia tiki, kad Jėzaus Kristaus Prisikėlimas palietė visą sukurtą pasaulį – visą kosmosą. Apie tai įtaigiai byloja apaštalas Paulius: Prisikėlimas yra pergalė prieš nuodėmę ir mirtį. Marija, iš kurios žmogiškumo savąjį žmogiškumą gavo Išganytojas, yra pirmas žmogus, patyręs Prisikėlimo vaisius. Marija yra mūsų likimo Dievo planuose kelrodė žvaigždė. Ši visiškai išganyta, tai yra išgelbėta iš nuodėmės

ir mirties moteris, jau yra naujosios kūrinijos vaisius. Tad Marijos paėmimas į Dangų yra galutinė žmogaus asmens orumo išraiška. Mūsų irgi laukia toks pašlovinimas, asmeninio prisikėlimo kūnu ir siela džiaugsmas. Būtent žmogaus ir gamtos atpirkimą, pagydimą ir esminį atnaujinimą švenčia senieji Žolinės papročiai.

Per Žolinę valgoma naujo derliaus duona, šventinami vaistiniai, gydomieji žolynai, prisimenami mirusieji, kurių prisikėlimu viliamasi. Žolinė yra bendruomenės šventė, nes Marijos Dangun ėmimas yra ne tik atskirų asmenų, bet ir Bažnyčios – Dievo suburtos tautos šventė. Bažnyčia irgi viliasi visiškai bei iki galo susivienyti su Dievu. Metų laikas, žemdirbystės ciklo laikas, vasaros darbų pabaiga, užauginto ir sunokinto derliaus džiaugsmas padėjo žmogui giliau išgyventi tai, kas švenčiama per Žolinę.

LIEPOS MĖNUO KREKENAVOS PARAPIJOJE

Rita Juozėnaitė

Sakyčiau, liepą pildosi svajonės. Gal su manimi, iš pirmo žvilgsnio, sutiktų tik jaunimas, ką tik grįžęs iš Pasaulio jaunimo dienų Krokuvoje (Lenkija). Tačiau drįščiau priminti visiems, šį mėnesį buvusiems bent vienuose atlatuose, kad mūsų didžioji svajonė, dažnai neįvardyta, yra nukeliauti tiesiai pas Aukščiausiąjį be jokių skaištyklų ar kitokių baisumų. Atlaidai gali padėti prie jos priartėti ne tik mums, bet ir arčiausiai mūsų širdžių laikomiems mirusiesiems artimiesiems. O progų liepą buvo, jei teisingai suskaičiavau, kokios 31: jei ne Marijampolėje, Vilkaviškyje, Žemaičių Kalvarijoje ar Telšiuose, kuriuos šį mėnesį norintieji galėjo aplankyti su parapija ar vieni, tai pačioje bazilikoje, kur Gailestingumo durys atviros kasdien...

Liepos 2 dieną (šeštadienį) bazilikoje už gyvus ir mirusius Žibartonių, Kurgulų, Rūtakiemio, Mitriūnų, Mackonių, Ibutonių kaimų politinius kalinius, partizanų, savanorių bei tremtinių melstis bei po Mišių pasibūti susitiko kraštiečiai. Užteko ir rimtumo, ir dainų, ir šiaip taip vaisės ant stalų sutilpo.

Liepos 5 dieną (antradienį) parapijos piligrimai dalyvavo Žemaičių Kalvarijos atlatuose, aplankė naujojo Panevėžio vyskupo ankstesnę tarnystės vietą – Telšius.

Liepos 6 dieną (trečiadienį) dalis parapijiečių dalyvavo Mindaugo karūnavimo šventės programoje Upytėje: 18 val. šv. Mišiose už Lietuvos valstybę ir jos žmones, iškilmingoje eisenoje į Upytės piliakalnį. Taip pat stebėjo valstybės istorijos tėkmę ant piliakalnio gausiai pilant visai ne vasariškam lietui, vėliau sugiedoję Tautišką giesmę papėdėje po skėčiais, įsisupę į skolintas striukes ir skaras klausėsi šventinio „Biplan“ koncerto.

Liepos 10 d. (sekmadienį) vaikai, šiemet pirmą kartą priėmę Atgailos ir Pirmosios Šv. Komunijos sakramentus, su tėveliais ir globėjais susitiko vasaros vidurio šventėje „Sekmadienį švęsk“. Joje buvo proga išbandyti jėgas proto mūšyje, dalyvauti estafetėse, kitaip smagiai leisti laiką.

Abejingų nepaliko ir dešrelių kepimo procedūra.

Tą pačią dieną vakare abiturientai po šv. Mišių bazilikoje gavo ilgai lauktus brandos atestatus ir vaišinosi parapijos namų salėje prieš išvykdami į pomokyklinę kelionę po Skandinavijos šalis.

Liepos 13 dieną (trečiadienį) įvyko parapijos pastoracinės tarybos ir personalo posėdis, kuriame visas dėmesys buvo sutelktas į Žolinės atlatų organizavimo bei naujojo vyskupo sutikimo klausimus.

Liepos 14 dieną (ketvirtadienį) parapijiečiai vyko lankyti Gailestingumo metų šventoves Marijampolėje ir Vilkaviškyje, dalyvavo pal. arkivysk. Jurgio Matulaičio MIC paskelbimo palaimintuoju minėjime ir atlatuose Marijampolės Šv. Arkangelo Mykolo bazilikoje.

Liepos 15 dieną (penktadienį) jau pas mus šventėme kas mėnesinius Švč. M. Marijos atlatus kartu su mylimu vyskupu Jonu, parapijiečiais ir ištikimais svečiais piligrimais.

Liepos 16 dieną (šeštadienį) po iškilmingo ingresso Panevėžio katedroje naujuoju Panevėžio vyskupu ordinaru tapo jauniausias Lietuvos vyskupas pranciškonas Linas Vodopjanovas OFM.

Liepos 17 dieną (sekmadienį) (nes atlatų nebūna per daug) Rodų koplyčioje šventėme Škaplierinės atlatus. Susitikome 14 val. šv. Mišioms, o geras oras (šį mėnesį gan keista) padovanojo progą su dainomis ir vaišėmis jaukiai pasibūti koplyčios pašonėje. Prieš tai 12 val. Mišiose bazilikoje į Pasaulio jaunimo dienas Varšuvoje ir Krokuvoje vykstančiai grupei buvo iškilmingai įteikti džemperiai ir piligrimo kryžiai, suteiktas specialus palaiminimas.

Po tokio šilto išlydėjimo liepos 20 dienos (trečiadienio) ryte į PJD tykiai išvyko 12 jaunuolių su vadovais iš Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų, kupini dėkingumo, atvirumo, smalsumo, džiaugsmo, nerimo, nešdamiesi jūsų ir savąsias maldos intencijas į šią gražią piligrimystę. Galime patvirtinti, kad gyvi ir sveiki visi

grįžo rugpjūčio 1 dieną.

Liepos 23 dieną (šeštadienį) 12 val. šv. Mišiose meldėmės už prieš 7 mėn. į amžinybę iškeliavusį kan. Petrą Budriūną.

Liepos 24 dieną (sekmadienį) viešai paskelbta Marijos legiono iniciatyva tvarkyti kunigų kapus, pakviesti

prisidėti ir parapijiečiai.

Jau kuris laikas bazilikoje įrenginama priešgaisrinė sistema, vyksta žaibosaugos sistemos įrengimo darbai. Į priekį juda ir pasiruošimas Žolinei. Viliamės, kad ne tik išorės dalykai, bet ir širdys, pamažu tobulėja ir gražėja.

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos „Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga“

..... Knygos pradžia ankstesniuose laikraštėlio numeriuose (nuo 2014 m. gegužės mėn. Nr. 29)

RINKTI AUKOTOJUS

Mūsų lavinimasis prasidėjo mokymu, kurį randame 3-iaame pranašo Malachijo knygos skyriuje. Dievas sako Izraelio žmonėms: „Nuo pat savo protėvių dienų jūs atsitraukėte nuo mano įstatų ir jų nesilaikėte. Sugrįžkite pas mane, ir aš pas jus sugrįšiu, – kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Bet jūs sakote: „Kaip mes sugrįšime?“ Ar gali žmogus apsukti Dievą? Tačiau mane jūs apskukate!“ (Mal 3, 7–8a).

Dievas Izraelio žmonėms sako, kad duoda jiems sektiną įstatymą, kurį jie ignoruoja. Jų neklusnumas atitolina juos nuo Jo ir tos palaimos, kurią Jis nori su jais dalintis. Iš tiesų Jis apkaltina juos

vagyste. Kaip galima apvogti Dievą? Nėra taip sunku.

„Bet jūs klausiate: „Kuo tavo mes apskukame?“

Savo dešimtinėmis ir atnašomis! Prakeikimą esate užsitraukę, nes mane apskukate – visa jūsų gentis!

Atneškite visą dešimtinę į sandėlį, kad būtų maisto mano

Namuose, ir taip mane išmėginkite,

– kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Aš tikrai atidarysiu jums dangaus langus ir pilte apipilsiu jus visokeriopa palaima“ (Mal 3, 8b–10).

Dievas žada savo palaiminimą mūsų bažnyčioms ir mūsų gyvenimams, jei tik mes gerbsime Jo žodį. Nekreipti dėmesio į žodį – tai atskirti save nuo jo palaiminimo. Nelaimėi, yra tūkstančiai finansiškai vargstančių bažnyčių, kurių patiriami sunkumai liūdnai iliustruoja šią tiesą. Pastebėkite, kaip Dievas sako: „Išbandykite mane“. Jis kviečia mus Jį išbandyti. Kada kalbame apie mūsų pinigus, Dievas kviečia patikrinti, ar Jis nebus ištikimas. Pabandykite tai ir pažiūrėkite, ar Jis nelaimins jūsų ir jūsų parapijos gyvenimo? Tai tikras iššūkis.

Perskaičius šią pastraipą darosi lengviau sutikti su Marko Twaino įžvalga: „Mane vargina ne tos Biblijos dalys, kurių aš nesuprantu, bet tos, kurias suprantu“.

DEŠIMTINĖ

Dešimtinė yra dovana dešimt procentų visko, ką mes turime ar uždurbame, atiduodama pagerbti Dievą. Į dešimtinę įeina visos mūsų aukos vargšams kartu

su mūsų aukomis bažnyčioje. Mokestis katalikiškoje mokykloje nesiskaito kaip dešimtinė (apgailėstaujame). Dešimtinė yra nustatytas standartas Biblijoje pradedant Pradžios knyga. Savo garbinimo kontekste Abraomas duoda kunigui karaliui Melchizedekui dešimtadalį visko, ką jis turi. Tai karaliaus dalis ir auka (plg. Pr 14, 18–20). Vėliau sužinome, kad lygiai taip pat jo sūnus Jokūbas garbino Dievą: „Tuomet Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: „Jei Dievas pasiliks su manimi, saugodamas mane kelionėje, kurią pradedu, ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti, idant sugrįžčiau ramybėje vėl į tėvo namus, tuomet VIEŠPATS bus mano Dievas, ir šis akmuo, kurį pastačiau kaip paminklą, bus Dievo namai. O iš viso, ką tu man duodi, tikrai atseikėsiu tau dešimtinę“ (Pr 28, 20–22).

Daugelis katalikų išgirdę apie dešimtinę išsigąsta sakydami: „Ar tai ne Senojo Testamento sąvoka, kurią Jėzus panaikino?“ Arba galvoja, kad tai yra kažkas, ką daro protestantai. Ir tokią mąstymą mums reikia pakeisti.

Kun. Michael: *Kai pirmą kartą specialiai kalbėjau apie dešimtinę homilijoje, viena moteris priėjo prie manęs ir grūmodama pirštu pasakė: „Aš nenorėčiau to žodžio dar kartą išgirsti mūsų bažnyčioje.“ Ir patikėsite ar ne, aš paklausau jos nurodymui. Ilgą laiką aš nenaudojau šio žodžio paprasčiausiai ignoruodamas šį Biblijos mokymą.*

Argumentas, kad dešimtinė yra Senojo Testamento įstatymas, kurį pranoksta Naujasis Testamentas, yra patogus, bet neteisingas. Jėzus kalbėjo, kad Jis atėjo ne panaikinti įstatymo, bet jį įvykdyti. Evangelijos pagal Matą 23 skyriaus 23 eilutėje ir pagal Luką 11 skyriaus 42 eilutėje Jėzus išskirtinai kalba apie dešimtinę ir ją įsako. Kitose vietose Jis perkelia aukas Dievui į dar kitą lygmenį. Jis pagiria Zachiejų, pažadėjusių atiduoti penkiasdešimt procentų (plg. Lk 19, 9–10), lygiai taip pagiria vargšę našlę, kuri atidavė šimtą procentų visko, ką ji turėjo (Mk 12, 43–44, Lk 21, 3).

Dievas nenori, kad mes tiesiog duotume Jam dešimtinę. Jis nori, kad mes pripažintume Jį visa ko šeiminku ir su nuolankumu priimtume savo, kaip jo prievaizdų, padėtį. Ir galiausiai vienu ar kitu būdu visa, kas Jam priklauso, Jis pasiima. Dešimtinė yra tik slenktis, vieta pradėti duoti.

Istoriškai šis klausimas susimaišė, kai kuriuose šalyse dešimtinė automatiškai buvo įskaičiuojama į valstybinius mokesčius. Žmonės neturėjo pasirinkimo, jie

privalejo ją mokėti. Kai istorijos vystymasis didžiojoje dalyje Europos ir Šiaurinėje Amerikoje atnešė Bažnyčios ir valstybės atskyrimą (ir panaikino valstybės skiriamą finansavimą bažnyčioms), dešimtinė kažkaip pasimetė ir nebebuvo suprantama. Airijoje ji tapo labai nekenčiama, nes buvo sietina su valstybine *protestantiška* bažnyčia, kuri buvo išlaikoma iš mokesčių. Vienu metu tai netgi sukėlė revoliuciją, pavadintą „Dešimtinės karu“. Tuo tarpu kitose Europos šalyse valstybės parama, ten kur ji vis dar egzistuoja, gali sumažinti bendruomenės aukojimą. Mūsų šalyje, be visų aukų rinkimų, dešimtinė buvo užtemdyta nesibaigiančių projektų, kuriais reikėjo paremti augančios Bažnyčios statybas. Nesibaigianti sumaištis tarp parapijos rėmimo ir mokyklos rėmimo taip pat nepagelbėjo.

Vis dėlto dešimtinės davimas yra neišvengiamas, jeigu norime atverti save ir savo parapijas tam palaiminimui, kurį Dievas pažadėjo pranašo Malachijo knygoje. Tai mokymas, kuris turi būti atkurtas ir naujai išmoktas, jeigu norime katalikus vartotojus performuoti į katalikus mokinius, ir jeigu norime, kad parapijos atgytų ir taptų tokios, kokių nori Evangelija.

Bet tai nėra lengva pakeisti, kada kartų kartos mąstė ir elgėsi klaidingai.

PRADĖKITE NUO SAVĖS

Mes turėjome kažkur pradėti, taigi pradėjome nuo savęs. Davimas Dievui pirmiausia privertė mus visas savo išlaidas planuoti tik po šios aukos. Abu galime sąžiningai pasakyti, kad kai pradėjome duoti dešimtinę, pastebėjome, kad mūsų skolos mažėja, o santaupos didėja. Neseniai pakvietėme likusius personalo narius pradėti žengti dešimtinės aukojimo keliu. Dabar kai kurie iš jų jau duoda dešimtinę, kiti artėja prie jos pamažu didindami savo aukos procentą. Neatsitiktinai, dėl to, kad padidėjo mūsų parapijos aukos pastaraisiais metais, mes galėjome pakelti ir toliau keliame personalo algas. Ir šie dalykai yra susiję.

Po to, kai perkeitėme savo širdis, mes galėjome pakviesti ir kitus pasikeisti, išsakydami jiems aiškiai ir nuoseklią žinią, neapipintą įvairiomis aukų rinkimo akcijomis atskiriems poreikiams. Šiame procese mūsų

tikslas buvo auginti mokinius, kurie geba dalintis ir duoti dešimtinę. Nors mes aktyviai ir entuziastingai drąsiname parapijos narius aukoti dešimtinę, šiuo metu, be mūsų personalo, tikriausiai tik nedaugelis tą daro. Nieko tokio, kol kas. Mes tik norime, kad jie atsirastų teisingame kelyje ir judėtų tinkama kryptimi, jeigu ne dėl kokios nors kitos priežasties, tai bent jau tam, kad augtų nauja karta būsima sėkmei.

Kaip būdą judėti pirmyn ir tęsti pokalbį drąsiname žmones suprasti biblinę mintį, kuria remiasi dešimtinės davimas. Mes kviečiame narius tapti:

- planuojančiais aukotojais (paskirti tam tikrą dalį pinigų savo biudžete aukoms),
- pirmumo davėjais (pirmiausia duoti Dievui prieš visas kitas išlaidas),
- procentų davėjais (duoti procentus, o ne pinigų kiekį),
- augančiais davėjais (reguliariai didinti procentus, kol pasieks dešimtinę).

Vietoj to, kad tiesiog atstumtume žmones su žinia, kurią jiems sunku girdėti: „Duokite dešimt procentų“, šie žingsniai padeda įtraukti visus į prievaizdavimo procesą. Mes paprasčiausiai provokuojame žmones žengti kitą žingsnį, nesvarbu, ant kokio davimo laiptelio jie dabar būtų.

Jeigu tu sekmadienį į rinkliavos krepšelį įmeti tik smulkią gražą, taip išvalydamas savo kišenę (kai kurie žmonės tai vadina arbatpinigiais Dievui), tai pradėk planuoti duoti dovaną. Padaryk tai pirmenybiniu dalyku sudarinėdamas savo biudžeto išlaidas. Kiekvienas gali tai daryti, nepaisant aukos dydžio. Procentinis davimas yra kitas žingsnis ir tai pamatinis dalykas, keičiantis mąstymą. Pradžioje tai ne *dešimt* procentų, pirmiausia tai *procentai*. Mes įsitikinome, kad procentų davimas yra didelis kultūrinis pokytis norint pakreipti parapijos gyvenimą teisingu keliu. Kada žmonės tampa procentų aukotojais, parapijos augimas tampa savaiminiu. Ir tikrai taip yra!

Žmonės turi duoti planuodami ir tai turi būti jų prioritetas, o kartu ir augantys procentai. Kartu esame įsitikinę, kad geriausias būdas juos į tai įtraukti, tai sudaryti sąlygas jiems aukoti elektroniniu būdu, tai ką mes vadiname „automatine garbinimo auka“. Jeigu procen-

2016 m. liepos mėn. parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, €	Upytės, €	Vadaktėlių, €
Sekmadienio rinkliava (07-03)	261,-	91,-	-
Sekmadienio rinkliava (07-10)	160,-	110,-	95,-
Švč. M. Marijos atlaidų rinkliava (07-15)	314,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (07-17)	201,-	134,-	-
Škaplierinės atlaidų rinkliava Rodų koplyčioje (07-17)	95,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (07-24) (Upytėje – šv. Magdalenos atlaidai)	193,-	625,-	-
Sekmadienio rinkliava (07-31)	205,-	140,-	-

Šv. Magdalenos atlaidams Upytėje gėlėms paaukota 79 €, išleista – 52,97 €.

tinis davimas yra pamatinis pokytis *mąstyme*, tai elektroninis davimas yra pamatinis pokytis *praktikoje*. Kuo daugiau bažnyčios lankytojų pradės taip aukoti, aukojimas augs ir taps vis labiau patikimas. Pavyzdžiui, vieną žiemos sekmadienį buvo didžiulė pūga ir niekas neatvyko į bažnyčią, nebuvo nei vieno Mišiu. Tačiau ir tą sekmadienį surinkome nemažai aukų dėka elektroninių aukotojų. Visai neseniai atsirado aukojimo galimybė ir mūsų svetainėje, o taip pat ieškome kitų būdų, kad aukojimas taptų lengvas ir prieinamas (o ne apsiribotų vien grynaisiais arba čekių išrašymu, ką mažai kas šiais laikais beturi ar besinešioja su savimi).

Apie aukojimą mūsų parapijoje mes kalbame tik *vieną kartą* metuose. Šiuo metu tai yra sekmadienis prieš Padėkos dieną, kurį vadiname „prievaizdavimo sekmadieniu“. Visose Mišiose supažindiname žmones su tuo, kiek kas kainuoja parapijos gyvenime, kokios yra personalo algos, bet tą darome ne priekaištaujančiu ar priverstiniu būdu. Šios žinios pagrindinis tikslas – parodyti visiems, kokį gerą ir didelį darbą jų aukojimas atlieka. Norime pasveikinti ir padrąsinti mūsų esamus aukotojus ir įkvėpti bei motyvuoti būsimus. Prievaizdavimo sekmadienį naudojame kaip progą švęsti mūsų parapijoje ir džiaugtis, kokį gyvenimą perkeičiantį darbą mes darome. Vietoj to, kad tai būtų metinis dalykas, kurį norėtusi kuo greičiau prastumti, daugeliui žmonių tai yra vienas mėgstamiausių jų sekmadienių.

Po šios žinios mes duodame laiko kiekvienam apmąstyti savo aukojimą ir padaryti įsipareigojimą ateinančioms metams. Prašome, kad jie užpildytų įsipareigojimo kortelę, kurioje nurodytų, koks bus jų aukojimo planas ateinančius metus. Tada korteles surenkame ir padedame prie altoriaus kaip ženklą, koks svarbus yra šis įsipareigojimas. Jų aukojimas yra Dievo garbinimo dalis.

Tą patį savaitgalį organizuojame metinį parapijos finansų susirinkimą. Jame parapijos ekonominės tarybos nariai peržvelgia esamų ir praėjusių metų biudžetus, aptardami pajamas ir išlaidas. Šis susirinkimas yra atviras parapijiečiams ir yra mūsų atvirumo ženklas kalbant apie pinigus. Keista, bet pastaraisiais metais beveik niekas, kas nepriklauso ekonominei tarybai, neateina. Mes tai priimame kaip mūsų parapijos sveikumo ženklą, tai reiškia, kad parapijiečiai pasitiki tuo, kaip mes tvarkome jų pinigus.

Kitas būdas, kuriuo skatiname aukojimą, tai kvietimas daryti tai ne tik asmeniškai, bet ir kaip grupė. Jeigu nutinka kokia gamtos nelaimė, pavyzdžiui, žemės drebėjimas Haityje, potvyniai Pakistane ar cunamis Japonijoje, mes neorganizuojame antros rinkliavos, bet paimame dešimtinę nuo to sekmadienio rinkliavos ir nusiunčiame parapijos vardu.

Per pastaruosius keletą metų padėjome savo parapijos nariams geriau suprasti, ką Dievas kalba apie pinigus. Pasikvietėme garsius finansininkus, kurie supažindino žmones, kaip jie galėtų geriau tvarkyti asmeninius finansus ir kartu pagerinti savo aukojimą. Siekiame padėti žmonėms efektyviau tvarkytis su savo pinigais tokiu būdu, kuris duotų garbę Dievui, pataisytų jų gyvenimo būdą ir

IZABELĖS ATLAIDAI VADAKTĖLIŲ BAŽNYČIOJE

Rugsėjo 4 d. (sekmadienį) Vadaktėlių bažnyčioje – **Izabelės atlidai**. Šv. Mišios bus aukojamos 14 val. Po jų – agapė, šventinė programa. Kviečiame atvykti!

padidintų jų aukojimą.

Vis dėlto pats svarbiausias būdas, kuriuo skatiname mokinystę finansuose, yra homilijų sakymas. Mes kalbame apie aukojimą parapijai vieną kartą metuose, bet nevengiame kalbėti apie pinigus bet kada, kada jie minimi Šventojo Rašto skaitiniuose metų eigoje. Keletą pastarųjų metų netgi sakėme homilijų seriją ta tema. Kai pirmą kartą tai darėme, tai pareikalavo didelės drąsos, nes sulaukėme nemažai kritikos, kadangi vartotojai nenori apie tai girdėti. Tačiau tai darant keletą metų iš eilės, tapo lengviau ir sulaukėme geresnio klausymosi ir atsiliepimo. Žmonių širdys nepasikeis per naktį, tačiau jeigu tikrai pats gyveni tuo, ką Dievas moko apie pinigus, ir tai skelbi, Dievas palengva ims keisti aplinkinių širdis.

Šiandien, nepaisant išgyventos ekonominės krizės, mūsų pajamos tvirtai auga. Šiai dienai nebeturime skolų, pastoviai didiname personalą ir jų algas, atidedame dalį pinigų būsimiems remontams ir aplinkos gerinimui. O taip pat kaupiame santaupas būsimam dideliame projektui, kuris mūsų laukia. Lygiai taip pat tai reiškia, kad didėjančios mūsų pajamos leidžia mums daugiau paremti vyskupijos reikalus, ypač įvairias karitatyvines veiklas.

NEIK ŠLUBUODAMAS

Pirmoje Karalių knygoje pranašas Elisas klausia Izraelio žmonių: „Kaip ilgai jūs šlubuosite tarp dviejų pažiūrų? Jeigu VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui jį; bet jeigu Baalas, tuomet sekite paskui jį!“ (1 Kar 18, 21). Žmonės norėjo tarnauti Dievui ir netikram dievui, vardu Baalas. Elisas pasakė, kad negalima tarnauti abiem. Pasirink vieną. Kitu atveju tu tik šlubčiosi savo tikėjime. Dar daugiau, jis provokuoja Baalo pranašus varžyboms, tam, kad įrodytų, kas yra tikrasis ir gyvasis Dievas. Tai labai juokinga istorija, bet galutinė mintis – Elisas laimi, žmonės sugrįžta į tikrą tikėjimą ir atsisako savo netikrų dievų.

Nešlubuok elgdamasis dviveidiškai. Aukų rinkimo akcijos yra lengvas, greitas ir laiko patikrintas būdas surinkti pinigus. Jos gali atrodyti kaip pagrindinis būdas. Jeigu tai mokykla, ligoninė ar kokia kita socialinę veiklą vykdanči organizaciją, taip ir yra. Tačiau parapijai toks būdas yra ją neįgalinantis ramentas, kuris, naudojamas vietoj aukų ir dešimtinių, galiausiai verčia mus šlubčioti tarnystėje ir veikloje. Kristaus Bažnyčia nėra kazino, viešo maitinimo įstaiga ar karnavalas. Mūsų misija – formuoti mokinius, ir aukų rinkimo akcijos tam nepadedą. Jos skatina vartotojišką mąstymą, reikalaujantį vartotojus vartoti vietoj to, kad jie taptų besidalinančiais mokiniais.

ATGAL Į PASAULIO JAUNIMO DIENAS

Rugilė Duliūtė, Krekenavos parapija

Pasaulio jaunimo dienos (PJD) pradėtos švęsti dar 1984 m., kuomet popiežius Jonas Paulius II pakvietė susiburti jaunus žmones Romoje Verbų sekmadienį. Nuo kitų metų tai tapo reguliarus renginys, vykstantis kas 3 metus popiežiaus pasirinktoje šalyje, į kurią plūsta jaunimas iš viso pasaulio. PJD trunka apie 2 savaites: iš pradžių jaunuoliai gyvena vienoje iš šalies parapijų, kuriose jų veikla rūpinasi parapijos žmonės, vėliau visi susirenka į vieną miestą, kuriame vyksta pagrindiniai renginiai: popiežiaus sutikimas, bendros šv. Mišios, Kryžiaus kelias. Taip pat jaunimas rytais dalyvauja katechezėse, kurias gimtąja kalba veda vyskupai. Dalyviai apgyvendinami priimti pasiruošusiose šeimose, sporto salėse, mokyklose, bei kitose erdvėse, o paskutiniąją dieną susirenka didelėje aikštėje, šalia miesto, kurioje kartu su popiežiumi dalyvauja Vigilijoje, naktį praleidžia po atviru dangumi, o ryte švenčia atsisveikinimo šv. Mišias. Šiais metais liepos 20–31 dienomis PJD vyko Lenkijoje, Krokuvoje, todėl daugelis Europos šalių gyventojų turėjo galimybę viską pamatyti ne tik per televizorių ekranus, tačiau išvysti tai savo akimis. Tad dvylikos jaunuolių grupė iš Krekenavos, Upytės bei Vadaktėlių parapijų, pasinaudoję šia galimybe pajudėjo į Lenkiją.

Kiekvienos Pasaulio jaunimo dienos turi temą – Šventojo Rašto eilutę. 2016 metais mus lydėjo Kristaus kalno pamokslo palaiminimas: „Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo“ (Mt 5, 7). Tad dėkoju visiems gailestingiesiems, prisidėjusiems prie šios kelionės, ir noriu pasidalinti savo keliomis mintimis bei nors trumpam Jus nukelti į Pasaulio jaunimo dienų sukurį...

Noras. Noras vykti į PJD nuo pat pirmųjų akimirku neišblėso, o tik labiau stiprėjo. Ir pagaliau joms atėjus, nerimavau, bijojau likti nusivylusi. Prasidėjusi kelionė, manau, kiekvienam kėlė nerimą, tačiau tiek savo, tiek visų kitų veiduose mačiau troškimą pasprukti nuo kasdienės rutinos ir pagaliau patirti taip ilgai lauktą vasaros nuotyki. Pirmąsias penkias dienas leidome vienoje iš Varšuvos miesto parapijų. Tik atvykę pajutome begalinę vietinių gyventojų meilę ir džiaugsmą, jie mus pasitiko su dainomis bei plačiomis šypsenomis, kurioms negalėjai atsakyti pavargusia veido išraiška. Neilgai trukus kiekvienas iš mūsų apsigyveno skirtingose šeimose, pasiruošusiose priimti piligrimus iš viso pasaulio. Galiu teigti, jog tokį žmonių pasitikėjimą kitataučiais buvo sunku įsivaizduoti. Jie įsileido mus į savo namus, užleido savo kambarius ir skyrė asmeninį laiką mums, kad kiekviename žingsnyje jų namuose jaustumės patogiai ir saugiai. Gyvenimo ypatumų nepažįstamoje šeimoje neįmanoma nei aprašyti, nei papasakoti, tai būtina patirti nors kartą gyvenime. Dienos Lenkijos sostinėje bėgo greitai. Kiekvieną akimirką mus džiugino ir stebino

varšuviečių noras padėti ir palikti geriausius prisiminimus apie juos bei jų miestą.

Tiesa, vienas atsitikimas mus labai nustebino. Susitokius pasimelsti Šv. Antano Paduviečio bažnytelėje mus sutiko senyvo amžiaus moteris, kuri vis kalbino sekti paskui ją ir kvietė užėti į „paslaptį kambarį“. Niekaip nesupratome, kodėl ji to trokšta, tačiau pasiekę tikslą išvydome pyragais nukrautus stalus. Beje, vėliau paaiškėjo, jog visus skanėstus kepė tos parapijos moterys. Toks malonus pasiruošimas ypač džiugino mūsų širdis ir leido dar kartą įsitikinti, jog PJD – tai dovana ne tik jaunimui, bet ir visiems žmonėms. Varšuvoje prasidėjęs nuotykis neprailgo, mes šypsojomės, bendravome, meldėmės ir nepastebėjome, kaip įsėdę į traukinį atsiveikindami mojavome mus sutikusiems parapijiečiams.

Krokuvoje mus pasitiko šiek tiek kitokiomis nuotaikomis. Nors mus sutikę savanoriai neslėpė džiaugsmo, o ir mes jautėmės laimingi pagaliau atvykę į Krokuvą, kažkas viduje primindavo, jog čia viskas bus kitaip, galbūt lengviau, galbūt sunkiau, tačiau kitaip. Ir išties ši vieta atnešė daug kitokių potyrių, patirties, supratimo ir atleidimo, visko, ko reikia ir gali prireikti jaunam žmogui. Nuo pat pirmųjų minučių mes pasijutome tikraisiais pilgrimais. Sunkios kuprinės ant pečių, per visą kelionės laiką nueiti 150 km, kietos mokyklos klasių grindys, namuose paliktos komforto ribos bei ant kaklo nuolat kabantis piligrimo kryžius neleido pamiršti, jog atvykome ne pramogauti, o siekti savo svajonių, liudyti Kristų, veikti ir kurti jauną Bažnyčią, kuri įkvėptų ir suteiktų jėgų.

Šioje kelionėje atradau daug naujų spalvų, kuriomis dabar galiu dažyti savo pasirinkimų kelią bei padėti kitiems atrasti tinkamus atspalvius. Manau, per šias dienas, praleistas Lenkijoje, mes supratome, koks iš tiesų gali būti žmogus: greitai užvaldomas pykčio ar baimės, paslepiančias visus sunkumus po juoko ar šypsenos šydu, išliejantis savo širdyje susikaupusius jausmus tyliai pasislėpęs kamputyje ar ignoruojantis kiekvieną, ištiesusį pagalbos

ranką. Taip pat supratome, kad tikras draugas – ne tas, kuris yra su tavimi, kai neturi problemų, tikras draugas – tai tas, kuris atsiprašo, nors pats galvoja esąs teisus, kuris atleidžia pirmas, nors mano, jog būtent atleisti turi tu, kuris supranta tave, paima už rankos ir neprataręs nei žodžio, tiesiog vienu žvilgsniu pasako, jog viskas bus gerai. Tikiuosi, kiekvienas piligrimas galėjo atrasti tai, ką atradau aš, – tikrojo draugo pavyzdį, galbūt ne savyje, galbūt kituose, tačiau išsaugojo tai savo širdyje.

Ruošdamasi PJD kartais pagalvodavau, kiek iš tiesų žmonių dalyvaus šiame renginyje? Kaip atrodys tokia didelė minia, kurią vienija bendras tikslas? Ar dideli žmonių srautai bus gatvėse? Ir kada tai patyriau, aš buvau šoke, nes žiūrėdama į minią aš nemačiau pabaišos, horizontas užsibaigdavo ne medžių viršūnėmis ar pastatų stogais, o plėvėsuojančiomis vėliavomis. Ne,

srautai gatvėse nebuvo dideli, jie buvo milžiniški. Kai popiežius vienoje iš savo kalbų sakė mums: „Statykime tiltus, susikabinkime visi rankomis“, mes nė nepagalvojome, jog tuo metu rankų pirštais buvo susikibę ne šimtas, ne tūkstantis ir net ne milijonas žmonių, jų buvo dar daugiau. Ir tik dabar, sėdint prie popieriaus lapo, kyla klausimas, kad gal mes tą kartą pasiekėme rekordą? Gal pranokome patį Baltijos kelią? Ir mūsų kelias nuo šiol vadinsis Jėzaus Kristaus keliu.

Pačioje pradžioje popiežius mūsų klausė: „Are you ready to say „Yes“? Are you ready?“ Tuo metu mes negalėjome atsakyti tvirtu „taip“, tačiau tą pirmąją kelionės dieną mes ryžtingai atsisakėme sofos ir rinkomės žygio batus, galbūt dėl to dabar drąsiai galime sakyti „Yes“, liudyti ir dalytis savo patirtimi su visais, kuriems reikia pagalbos.

PASAULIO JAUNIMO DIENŲ ATGARSIAI

Evaldas Svetikas, Upytės parapija

Pirmiausia noriu padėkoti visiems parapijiečiams, kurie savo auka prisidėjo, kad galėjau išvažiuoti į Pasaulio jaunimo dienas Krokuvoje. Tai milžiniškas renginys, į kurį susirenka katalikiškas jaunimas iš viso pasaulio, kur kartu meldžiasi, susipažįsta vieni su kitais ir susitinka su popiežiumi.

Šis nuostabus renginys vyko 10 dienų. Pirmąsias 5 dienas mes gyvenome Varšuvoje. Ten mus labai svetingai priėmė parapija ir pasakė, kad mes gyvensime šeimose. Visos šeimos buvo nuostabios. Kiekvieną dieną po šv. Mišių mes su visa Panevėžio grupe susirinkdavome ir keliaudavome pamatyti garsiąsias Varšuvos bažnyčias, lankytinas vietas ir senamiestį.

Po 5 dienų, išnaršę Varšuvą, mes išvykome į Krokuvą. Ten mus priėmė Šv. Faustinos parapija, jie mums parodė,

kur gyvensime, ir mes iškart išvykome į Krokuvos centrą. Krokuvoje viskas kitaip negu Varšuvoje: žmonių kur kas daugiau ir kur kas smagiau. Kadangi labai norėjome pamatyti popiežių, teko jo laukti kelias valandas, kol pagaliau pamatėme, apsuptą pareigūnų, važiuojantį savo neparkuojamam popamobiliu. Tikrai buvo verta jo laukti. Kitą dieną vyko Kryžiaus kelias su popiežiumi ir mes ten dalyvavome, gavome palaiminimą bei prasmingai praleidome laiką. Liepos 30 dieną keliavome į „Campus Misericordiae“ lauką, kuriame turėjome bendrą maldą, po kurios visi miegojome tame lauke po atviru dangumi. Kitą dieną atsikėlę ryte kartu su popiežiumi šventėme šv. Mišias. O vakare jau išvykome namo į savo Tėvynę Lietuvą.

Ši kelionė buvo didžiausias mano gyvenimo nuotykis, kurio aš nepamiršiu visą savo gyvenimą.

PRISIMENANT PIRMAJĄ ŽOLINĘ

Irena Vaišvilaitė, Lietuvos Respublikos nepaprastoji ir įgaliotoji ambasadorė prie Šventojo Sosto

Buvau gal aštonerių metų. Tėvai tada gyveno prie Nevėžio, Čiūruose, netoli Vadaktėlių. Vieną karštą vasaros dieną mama prisiskynė žolynų ir, pasakiusi, kad eisime į Žolinės atlaidus Krekenavoje, išsivedė mane dulkėtu keliu palei užliejamas, kvėpiančias ir dūzgiančias pievas, pro apleistus dvarus ir pusiau sulaukėjusius jų parkus. Kelias buvo ilgas – beveik 10 kilometrų. Atsimenu karštį, menkai debesuotą dangų, Vadaktų dvaro ribas ženklinančius kryžius su užrašais. Bet labiausiai atsimenu, kaip lėtai artėjo Krekenavos bažnyčios bokštai.

Nusiplūčiau. Pagaliau pasiekėme liepomis apsodintą šventorių. Atsigėrėme, nusivalėme dulkėtus batus ir įėjome į pilnutėlę bažnyčią. Žmonių buvo labai daug. Virš jų visų – stovinčių, klūpančių, keliais einančių, altoriuje švietė be galo gražus Dievo Motinos su Kūdikiu ant rankų paveikslas...

Tos Žolinės kelionė pas Paimtąją į dangų man giliai susijusi su tuo, kaip su-

prantu šią iškilnę – kaip mūsų gyvenimo kelionės šventę. Neseniai, po ilgos pertraukos, vėl aplankiau Krekenavą. Beveik niekas nepasikeitė nuo mano vaikystės laikų – tos pačios liepos šventoriuje – kai kurios dar čia klebonavusio Maironio sodintos. Ta pati iškili bažnyčia, kurios altoriuje vis taip pat švyti Mergelės su Kūdikiu atvaizdas. Tiesa, klebonas sakė, jog Krekenavos atlaidai anksčiau trukdavę aštuonias dienas, o dabar tęsiasi tik trejetą, bet maldininkų per tas tris dienas gausiai susirenka. Tad tikėjimas, kurį švenčiame per Žolinę, tikėjimas, kuriuo gyveno mūsų protėvių kartos – gyvas. Tą liudija ir kryžius, Krekenavos bažnyčios šventoriuje pastatytas atminti aštuoniems krekenaviškiams: 1940-aisiais Krekenavos žmonės nuo sovietų pareigūnų gynė bažnyčią. Aštuoni jų buvo areštuoti, išvežti ir į namus nebegrižo. Švenčiant 2000-ųjų Jubiliejų, jų vardai įrašyti į XX a. tikėjimo liudytojų sąrašą. Sąrašą tų, kuriems kelią parodė Paimtoji į dangų.

PARODA PARAPIJOS NAMUOSE

Rugpjūčio 21 d. (sekmadienį) po šv. Mišių Krekenavos parapijos namuose įvyks mūsų kraštiečių dailininkės **Gražinos Vitartaitės-Poškienės** tapybos darbų parodos „Nuo Nevėžio iki jūros“ atidarymas. Maloniai kviečiame apsilankyti!

MOKYTOJUI VINCUI STEPONAVIČIUI – 90

Mokinė Saulutė Genovaitė Markauskaitė

Mokytojas... Jau tariant šį žodį šilčiau darosi krūtinėje ir veidą papuošia šypsena. Tai vaikystė ir jaunystė kiekvieno iš mūsų – gražiausi gyvenimo metai. Kartais mokytojas yra daugiau nei tėvai. Lai neišsiveidžia kiti mokytojai, kurie mokė matematikos, fizikos ar chemijos, nes literatūros mokytojas aukštesnis už bet kurį iš jų. Jis vaiko sielos gelmėse sugeba pažadinti ir uždegti kibirkštį savęs ir pasaulio pažinimui. Nagrinėjant įvairius lietuvių ir pasaulio kūrinius, geriau pažįstame save ir pasaulį, išmokstame pašvęsti savo gyvenimą tobulėjimui, kartu aprėpiant ir jausmų pasaulį...

Iš kur šis Mokytojas? Teisingas, darbštus, kūrybingas, giliai suvokiantis pasaulį, jautrus, nuoširdus, patriotiškas, mylintis Tėvynę... Ir visa tai – iš vaikystės. Mokytojas Vincas Steponavičius augo Trakų rajone, Čižiūnų kaime. Ypač didelę įtaką jo pasaulėžiūrai turėjo jo senelis Dominykas Steponavičius. Jis buvo labai geras statybų meistras ir jo namas buvo gražiausias kaime. Senelis domėjosi politika, pergyveno dėl Vilniaus lenkų okupacijos, pergyveno Napoleono kariuomenės pralaimėjimą Rusijai, kai keliai ir laukai „kaip marška buvo užtiesti prancūzų kareivių“. Senelis mokėjo skaityti ir rašyti lenkiškai. Buvo geras sodininkas, užveisė didelį sodą, kuriame augo obelys, kriaušės, įvairūs vaiskrūmiai, lazdynai, slyvos, vyšnios. Be to, medžiai – klevai, beržai, topoliai, liepos. Šitoje gražioje aplinkoje ir augo mokytojas Vincas Steponavičius. Šiandien, kad jis tikras lietuvis ir patriotas, labiausiai yra dėkingas savo seneliui.

Mokytojo supratimu, to meto žmonių gyvenimas, darbai, papročiai, buitį, įsitikinimai ir moralė skyrėsi nuo mūsų dienų. „Negirtuokliavo, durų nerakino, nelaimėje

nerieikėjo prašyti pagalbos – sužinoję patys ateidavo padėti, dalinosi skerstuvėmis, tik iškepta duona, net rūbais, darbais su kaimynais ir giminėmis.“

Vinco Steponavičiaus išleistoje knygoje „Gyvenimo keliu“ (2006 m.) Mokytojas labai nuoširdžiai aprašo prisiminimus iš savo vaikystės Čižiūnuose, taip pat – dar didesnę gyvenimo dalį, pragyventą Krekenavoje. Vaikystėje mokytojas turėjo daug svajonių: „Norėjau būti vėjeliu ir, skraidydamas po pasaulį, pasakoti apie Lietuvą ir nedorus lenkus. Norėjau laimingai perskristi Atlantą, kad Lietuvą pagarsinčiau... Paaugęs norėjau būti poetu ir rimuoti gražiausias poetas apie Lietuvą, jos gamtą, garbingą istoriją, miestus, kaimus, vingiuotus kelius. Jei būčiau kompozitorius, kurčiau operas apie Lietuvą, jos čiurlenančius upelius, miškų ošimą, ežerų bangų pliuskenimą, paukščių čiulbėjimą. Jei būčiau dailininkas – tapyčiau paveikslus apie Lietuvos peizažus... Vasaros vakarais dainuočiau dainas apie darbščius žmones, kad pasaulis Lietuvą pažintų ir pamiltų, kad joje visiems būtų gera gyventi ir niekam nereikėtų ieškoti laimės svetur.“

Bet Vincas Steponavičius dirbo Mokytoju ir ruošė mokinius gyvenimui – svarbiausia, kad jie būtų darbštūs, dori patriotai, didžiuotųsi esą lietuviai, o meilę Tėvynei perduotų kartų kartoms. Mokytojas rašė: „Lietuva mums yra vienintelė, kitos neturime ir nereikia, kur jaustumės šeiminkais, galėtume laisvai lietuviškai kalbėti, mokytis. Kad pamiltų ją, norėčiau būti kraujo lašeliu, kuris širdyje žadintų patriotizmą... Jog Lietuvą reikia mylėti. Kas mes būtume be jos, be jos ypatingai gražios, dainingos kalbos? Benamiai, emigrantai, vergai, pastumdėliai.“

Mokytojas kiekvienam lietuviui norėjo „įpūsti Šventąją Dvasią, kad būtume vieningi, dori, darbštūs, tikintys, mylėtume viską, kas gera, gražu, didinga, kilnu buvo, yra ir bus Lietuvoje... Nesižavėkime svetimais kraštais, jų geroje, o savame krašte ją kurkime, neatsisakykime tautinio idealizmo, supraskime, jog materealizmas (...) mūsų nepadarys laimingais, laisvais.“

Vincas Steponavičius būdamas tokių pažiūrų sąlygojo begalinį palankumą Tėviškės pažinimo draugijai. Labai pelnytai Tėvynės pažinimo draugijos VII suvažiavimas už nuopelnus tiriant ir puoselėjant tautos paveldą Vincą Steponavičių išrinko garbės nariu 2012 m. Mokytojas klausia, o kokia šiandien Lietuva? Laisva, graži, parkai, gražios sodybos, kultūros rūmai, parduotuvės, pilnos prekių... O prieš daugelį metų tai buvo medinės kaimo trobos šiaudiniais stogais, kai kurios – dūminės. Bet prie kiekvienos sodybos buvo sodelis, bėgiodavo vaikų pulkelis, nors ne visi sočiai pavalgę, bet visi tėvų mylimi,

Ilgametė Krekenavos chemijos mokytoja Ona Miknevičienė, jau atšventusi 90 metų, Vincas Steponavičius ir Saulutė Genovaitė Markauskaitė per mokytojo 90 metų jubiliejų. (Rimos Balčiuvienės nuotr.)

prižiūrėti. Jei sutikdavau kelyje nepažįstamąjį, kiekvienas sveikindavosi, nepraeidavo pro dirbantį, nepasakę „Padėk, Dieve“. Šiandien mūsų gyvenimas turtingesnis, gražesnis, kultūringesnis, bet ar „jaučiamės laimingi, geresni už mūsų senelius, ar esame nuoširdesni, ar pakankama mums vidinės šilumos, ramybės? Ar esame dorovingesni, ar daugiau turime dvasinių turty...?“

Visi šie klausimai guli Mokytojo Vinco Steponavičiaus širdyje ir dėl daugelio dalykų jam skauda... Eilėraštis „Palaukės beržas“:

*Pasakyki, svyruonėli,
Nebelauk ilgai –
Gal ir tau taip širdį spaudžia
Kaip ir man labai?*

*Tau gi vėjas šakas laužo –
Vargas tau vienam,
O man skausmas širdį griaužia –
Sunku man senam.*

Eilėraštyje „Apie save“ mokytojas turi vienintelį troškimą: „Tik vis norėsiu, kad brangi Tėvynė / Per amžius būt garbinga ir laisva...“

Mokytojas nuo 1964 m. dirbo Krekenavos vidurinėje mokykloje (dabar – Krekenavos Mykolo Antanaičio gimnazija). Vincas Steponavičius priklauso tokiems Lietuvos mokytojams, kurie neapsiriboja vien stropiu tarnybiniu darbu, o visą laisvalaikį, jėgas, išteklius ir kūrybines galias aukoja tautos pažangai ir gerovei. Periodinėje spaudoje paskelbęs daugiau nei 300 straipsnių, daugiausia – „Gimtinėje“, „Lietuvos aidė“, „Tremtinyje“, „XXI amžiuje“, „Apžvalgoje“ ir kitur. Jo kūrybą spausdino per 60 periodinių leidinių. Labai plati publicistinių temų įvairovė: jam rūpi jaunosios kartos dvasinis pasaulis, tėvų, vaikų ir senelių tarpusavio santykiai, istorinės atminties būvis, tautos kovos dėl laisvės, gimtosios kalbos ir tautosakos lobynas. Mokytojas mus supažindino su praeitimi, tėviškėnų šnekta, papročiais, tradicijomis, senoviniais valgiais, apeigomis, apranga ir t. t. Daug pasakojo apie iškilus kraštiečius, jų išgyvenimus, patirtį, talentą, go-

das. Mokytojas Vincas Steponavičius labai nuoširdžiai yra parašęs daug eilėraščių (be abejo, toli gražu ne visi yra išspausdinti), sukūręs keliasdešimt apsakymų, literatūrinių miniatiūrų, humoreskų. Jo literatūrinė kūryba išspausdinta daugiau nei 15 almanachų ir knygų.

1994-aisiais Vincas Steponavičius priimtas į Kaimo Lietuvos rašytojų sąjungą. Dar vienas didžiulis mokytojo indėlis – tyrinėjimo ekspedicija tėviškėje, talkinant knygai „Čižiūnų židinio šviesa“, kuri pasirodė 2014 m., ją pilnai paruošė Tėvynės pažinimo draugijos pirmininkas dr. Kazys Račkauskas.

„Paskutiniu metu jau nedažnai sutinkamą idealizmą mokytojas Vincas Steponavičius nešiojo širdyje visą gyvenimą kaip švytinčią jo gyvenimo žvaigždę – iki pat rudens, brandaus jubiliejaus, ir dabar ta jo žvaigždė neužgeso. Pakėlę į ją akis semiamės vilties ir kūrybingumo“, – kalbėjo Tado Daugirdo premijos laureatė prof. Ona Voverienė, mokytojo 80-mečio minėjime.

Greitai praėjo dar vienas dešimtmetis. 2016 m. liepos 16 d. pagerbėme mokytoją Vincą Steponavičių jau Krekenavos palaikomojo gydymo ir slaugos ligoninėje 90 metų proga. Atvyko Panevėžio rajono savivaldybės administracijos direktoriaus pavaduotoja Rasa Sakalauskienė, Krekenavos Mykolo Antanaičio gimnazijos direktoriaus pavaduotoja Laima Auglienė, Krekenavos bendruomenės „Tiltas“ pirmininkė Sigita Rudienė, dailininkė kraštiečių Gražina Vytartaitė su vyru, buvę kolegos bei mokiniai iš įvairių Lietuvos vietovių, bendradarbiai, bičiuliai, Krekenavos palaikomojo gydymo ir slaugos ligoninės darbuotojai bei gyventojai. O liepos 17 d. Krekenavos bazilikoje šv. Mišiose meldėmės už mokytoją Vincą dėkodami Dievui už jo gyvenimą ir tarnystę, linkėdami gausių Jo malonių ir Marijos globos.

Visi be galo džiaugėmės, kad Krekenavos krašte turime tokį kilnų šviesuolį, tyros sielos ir tobulumo pavyzdį. Jo kūryba turi didelę kultūrinę, patriotinę auklėjamąją reikšmę. Tai – šviesos spinduliai, skirti ne tik Krekenavos, bet ir Lietuvos jaunimui. Iš visos širdies linkime Mokytojui sveikatos, stiprybės, vilties ir Dievo palaimos.

Kviečiame apsilankyti Krekenavos parapijos namuose esančioje **bibliotekoje**. Darbo laikas: šeštadieniais ir sekmadieniais 13–15 val. Dėl knygų pristatymo į namus kreiptis į Marijos legiono narius ar susitarti raštinėje.

Marijos legiono nariai renkasi šeštadieniais po šv. Mišių parapijos namų bibliotekoje.

KVIEČIAME GAILESTINGUMO METŲ PILGRIMYSTEI!

Ypatingasis Gailestingumo jubilėjus suteikia progą pelnyti visuotinius atlaidus aplankant Gailestingumo metų šventoves Lietuvoje. Viena tokių šventovių yra ir Krekenavos bazilika.

Pilgrimo pasą, antspaudą ir pilgrimystės intencijų knygą rasite bazilikos gale.

Bazilika atidaryta nuo antradienio iki sekmadienio nuo 9 iki 20 val. (žiemos laiku – nuo 9 iki 18 val.).

ŠVENTOJO TĖVO INTENCIJOS

Rugpjūčio mėnesiui:

- Kad sportas būtų tautų broliško susitikimo proga ir prisidėtų prie taikos stiprinimo pasaulyje. (B)
- Kad krikščionys gyventų Evangelija, liudydami tikėjimą, sąžiningumą ir artimo meilę. (E)

Rugsėjo mėnesiui:

- Kad kiekvienas prisidėtų prie bendrojo gėrio ir žmogų į pagrindinę vietą iškeliančios visuomenės kūrimo. (B)
- Kad sakramentus priimdami ir Šventąjį Raštą apmąstydami krikščionys vis labiau įsisaugonintų savo evangelizacijos misiją. (E)

PAMALDŲ LAIKAS

Krekenavos Šv. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadeniais, šeštadieniais 12 val.

Penktadieniais 18 val. (su vaikais ir jaunimu)

Atlaidų 15-omis mėn. dienomis 10 ir 12 val.

Laidotuvių atveju (išskyrus pirmadienius) 12 val.

Upytės Šv. Karolio Boromiejaus bažnyčioje

Sekmadeniais 10 val.

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Rugsėjo 4 d. 14 val. (šv. Izabelės atlaidai)

Spalio 9 d. 14 val.

Krekenavos slaugos ligoninėje

Trečiadieniais sutartu laiku

2016 m. liepą pakrikštytieji

Krekenavos parapijoje

Ema Kažukauskaitė

Amelija Barzdžiukaitė

Liepa Elžbieta Čyplytė

Gintarė Kotryna Žvironaitė

Elija Elena Simėnaitė

Toma Kristina Stanytė

Gustas Gabrielius Paulavičius

Armandas Rapolas Žibas

Lukrecija Visockytė

Emilis Kalinovas

Nelija Emilija Kalinova

Adrijus Danielius Šimoliūnas

Adomas Ivanauskas

Ugnė Emilija Mileikytė

Upytės parapijoje

Patricija Žilytė

Lukas Zuravliovas

Ugnius Zenonas Balys

Lidija Magdalena Aleknavičiūtė

Kristupas Benediktas Kiela

Vadaktėlių parapijoje

Rugilė Elena Rusteikaitė

Ugnė Adelė Čereškaitė

Eva Viktorija Dusevičiūtė

2016 m. liepą susituokusieji

Krekenavos parapijoje

Vytis Merkelevičius ir Eglė Svirskytė

Vytautas Dranseika ir Raimonda Simonavičiūtė

Klemensas Švanys ir Aistė Kasparaitė

Giedrius Kalinovas ir Audrė Galvelytė

Tadas Žiedelis ir Raimonda Lukoševičiūtė

Justinas Tumonis ir Aušra Baliukevičiūtė

Eimantas Krasauskis ir Viktorija Aleknavičiūtė

Simonas Ivanauskas ir Simona Ivanauskienė

Vadaktėlių parapijoje

Simas Rusteika

ir Elvyra Rusteikienė

KONTAKTAI

Klebonas-ректорius kun. Gediminas Jankūnas

Krekenavos parapijos rekvizitai

Bažnyčios g. 19, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.

tel. 8 620 20989

www.krekenavosbazilika.lt

el. paštas: krekenavosbazilika@gmail.com

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

Raštinės darbo laikas

I Nedirba

II 9–15 val.

III 10–15 val.

IV 9–15 val.

V 9–15 val.

VI 9–15 val.

VII Nedirba

Parapijos referentė ir vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. 8 656 39249

Krekenavos parapijos zakristijonas ir ūkvedys

Algirdas Pogužinskas, tel. 8 620 66136

Krekenavos parapijos religinio ugdymo vadovė

katechetė Svajonė Lapiniauskienė, tel. 8 615 53708

Krekenavos „Carito“ vadovė, „Vilties“ salės administratorė

Akvelina Pogužinskienė, tel. 8 611 88035

Krekenavos parapijos vaikų ir jaunimo veiklos

koordinatoriumi, Vadaktėlių parapijos zakristijonas

Kęstutis Lapiniauskas, tel. 8 622 10859

Marijos legiono Prezidiumo pirmininkė

Aldona Juozapaitienė, tel. 8 616 05378

Krekenavos Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. 8 605 81765

Upytės parapijos rekvizitai

Upytės k., 38040 Panevėžio r. sav.

tel. 8 616 39715

el. paštas: upytesparapija@gmail.com

sąsk. nr. LT607300010077097292

įm. kodas 191261858

Upytės parapijos sielovados pagalbininkė

ses. Inga Margevičiūtė PAMI, tel. 8 683 95325

Upytės parapijos zakristijonas

Tomas Černauskas 8 656 62 142

Upytės parapijos vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (8 45) 570 616

Upytės „Carito“ vadovė, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. 8 657 72094

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje – Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius – Ramutė Valikonienė

2016 m. liepą iškeliavusieji į Amžinybę

Krekenavos parapijoje

Zita Petraitienė, 68 m.

Aleksandra Rimkevičienė, 84 m.

Prisiminkime
Juos maldose.

Antrąjį mėn. šeštadienį 12 val. – sudėtinės
šv. Mišios už mirusiuosius (aukų dėžutė kairėje
pusėje prie Marijos statulos).